

виж, още утре мълвата ще полази по цялата планина за момчето с чуждестранните дрехи...

Орфей се спушна леко по един сипеи, сетне се изкачи на остър връх, разгледа се да види накъде трябва да се насочи, за да не забърка посоката из доловете и сипеите, и с тъга се вторачи към реката, дето кривуличеше широк и удобен път. По този път би стигнал докъм полунощ, само за два-три прехода. Но — не! Направо, през планината, само така ще се изплъзне от лапите на съгледниците... И Орфей тръгна пак, спъван в тъмнината, шибан от пръчките и вейките на храстите и дърветата. Цървулите му отдавна бяха се скъсали. По крачолите му висяха парцали. Краката му се набиха, ръцете и лицето му бяха изподраскани и разранени вече, но той не се отчайваше, не се спираше нито за миг. Напред! Напред! Орфей няма да се даде в ръцете на лицемерните, безмилостни и капризни обитатели на владетелския дворец, няма да попадне в ръцете на оная подлаган...

Късно след полунощ той спря в изоставена, запустяла овчарска колиба. Влезе вътре, напипа разкривен нар от изсъхнали, щръкнали вейки, отпусна се и полегна. Миришеше на изсъхнал овчотор, и тази стара, позната миризма като че ли го възроди. Той поемаше дълбоко дъх и чувстваше как нови сили нахлуваха в гърдите му. И така, отпуснат на неудобния нар, но затоплен под тази изоставена стреха, той се замечта и без да се усети, заспа.

Събуди се късно. Слънцето беше изгряло над срещните височини. Гъстите сенки бяха пометени от разхълмените била и висяха като облаци над дълбокото речно корито. Но слънцето бавно и упорито надничаше отгоре, за да ги прогони и от най-